

באשר נכנסה השבת ואדם היה חוטא, נעשו (*נפשו*) מאותה רום השמאלי בריות שמתפשטו בעולם, ווגופם לא הסטם, והתחברו עם גופו האדם הזה, עם זכר ונקבה, ונולדו ב伉לים. ולאחר מכן נקראים געני בני אדם. למן, העליונים מהם שלא נרבקו למטה ותלויים באוויר, ושומים מה ששותמים מלמעלה, ומהם יודעים אותם الآחרים למיטה.

למן, מהניצוץ הקשה יהו יוצאים שלוש מאות ועשרים וחמשה ניצוצות, חוקיים ואחיזים יחד מצד הגבורה, שנקרוים גבורות, ומתקדזן יחד ונעשו אחד (*פעא*). וכשהלאה נכנסים לגוף, הוא נקרא איש. ולא איש (*זיה* ששנינו, איש פם וישראל איש צדיק. והאיש של פאן, כתוב איש מלחה, שהפל עולה דין, והפל אחד. אמר רבינו יהודה, מה? לא היה בידו של רבינו יצחק? באו שאלו לפניו רבינו שמעון. אמר להם, עוד קשה, שברי שניינו שפטות, בראשית ב' לאות יקרה אשה כי מאיש לקחה זאת. ושנינו, מי זה איש חסיד,

וכאן אמרףם שהוא דין? אלא כך למן, הפל הווא במשקל אחד עולה, והפל אחד. ומשום שהדינים הפתחות נחים אחוזים (*ומתלבדים*) ומחרבים בשערותיו של זה, הוא נקרא תניין קשה, וכשעובר ממנה תניין קשה, בראש - נמתק, השער של הראש - נמתק, והדינים של מטה לא מזדמנים, ומשום כך נקרה טהורה. שלא נקרה טהורה, אלא בשיווץ מאך הטעמה, וכשיוציא מאך הטעמה נקרה טהורה, שבתוכה (*איוב*) מי יתנו טהורה מטמא. מטמא ודי, ובאן בתוב ואיש כי ימרט ראש קורת הוא טהורה הויא.

ובא ראה, בראש האיש הנה

בד הוה עיל שbeta, והוה חב אדם, אתעבידו (*נ"א אהנירוי*) מההוא רוחא שמאלא, ברין מתפשת בעלמא, ולא אסתיקיו גופה דלהון. ואתחברו בהאי גופה לאדם, בדקורא ונוקבא, ואתילידו בעלמא. ואלין אקרין געני בני אדם. פנא, עלאין מנין יהו דלא אתדבקו לתקא, ותליין באירא, ושםעין מה דשמעין מלעילא. ומנייהו ידעין אינון אחרניין לתקא.

פנא, מן בוצינה דקרדיניותא, נפקין תלת מהה רעשרים וחמש ניצוצין מתגלפין ומתקדזן בחדא מسطרא דגבורה, דאקרין גבורות, (*ס"א ומתרבון*) בחדא, ואתעבידו חד. (*פעא*) ובד עילין אלין בגופה, אקרי איש. (*ס"א ולא איש דיא*) דא דתניין איש פם ויישר איש צדיק, ואיש דהכא, איש מלחה כתיב, דכלא סליק דינא, וככלא חדא. אמר רבינו יהודה אמראי. לא הוה בידיה (*דרבי יצחק*). אותו שאילו קמיה דרבי שמעון, אמר לוין, تو קשיא, דהא תניין כתיב (*בראשית ב'*) לאות יקרה אשה כי מאיש לקחה זאת, ותניין מאן איש דא חד, והכא אמריתוי דהיא דינא.

אלא הכי תנא, פלא הווא בחד מתקלא סלקא, וככלא חד. ומשום דיני תפאי מתקדזן (*נ"א ומתרבון*) ומתקברן בשערוי דהאי. אקרי הווא דינא קשיא, ובד את עבר מניה אקרי דרישא, התבשם, ודינין דלתקא לא שערא דרישא, אקרי טהורה. שלא אקרי איזדמנא. ובגין כך אקרי טהורה. שלא אקרי טהורה, אלא כה נפיק מسطרא דמסאבא, ובד נפיק מנסאבא, אكري טהורה. דכתיב, (*איוב י*) מי יתן טהורה מטמא. מטמא ודי, והכא כתיב, ואיש כי ימרט ראש קרת היא טהורה הויא. והא חי, ברישא דהאי איש, בוצינה